

Ein góður vinur er farin

Mikudagin fingi vit deyðsboðini av Karl Andreassen.

Karl var virkin innan so nógv øki og serliga innan starv sítt innan landsumsitingina, fyrst innan Hagdeildina, og síðani sum fulltrúi á fiskivinnustovuni, kom hann í samband við so mong, sum komu at kenna hendan vinsæla og nærlagða landsins og fólksins tæna, sum Karl, í orðsins besta týðningi, var.

Men tað var ikki mest frá hesum stórvum vit á Sosialinum komu at kenna Karl.

Síðst í sjeytiárunum hendi so mangt innan føroyska blaðheimin. Eisini á Sosialinum. Vit høvdu ætlanir um at útbyggja, fáa egna prentsmiðju, og betri umstøður annars. Hugskotini trutu ikki, men frá tí, og at leggja til brots við stórum ætlanum, var eitt stórt tak.

Og tað var har, Karl kom inn í myndina. Sosialurin varð gjørdur til partafelag, og Karl gjørdist fyrsti formaðurin.

Karl fór frá fyrsta degi til verka við fullari meg og saman við nevnd síni og leiðsluni á blaðnum var ikki steðga á, fyrr enn nýggi blaðhús stóðu klár at flyta inn í.

Hetta var tungt tak. Vit sótu mangan dag og nætur við útrokningum og metingum av ymiskum slag og hvussu dapurt útlitið enn var, kom Karl altíð

við loysn, sum byggjað kundi víðari á. Karl var sjálvandi kønur í tølum, men prent og blaðarbeiði hevði hann ongantíð fingist við. Tað var hugtakandi at síggja hvussu nærlagdur hann var og hvussu nógv hann gjørdi fyri at fáa hvønn tekniska smámunin við. Her var veruliga hugur og evni sum evnaði verkið.

Karl slepti ikki endanum, tá sjálv verkætlanin við nýggja blaðhúsinum var liðug. Tað var neyvan blaðdagur, at Karl ikki legði leiðina um prentsmiðjuna tá arbeiðsdagur hansara í Tinganesi var av. Blaðið mátti hann hava við sær til hús, og helst eitt hitt fyrsta eintakið, sum kom úr pressuni.

Tað eru eini tvey ár síðani Karl gavst sum formaður í nevndini fyri Sosialin, men áhugin fyri blaðnum minkaði ikki av teirri orsök. Hittust vit, var altíð hansara fyrsti spurningur: Hvussu gongst á blaðnum. Hetta var eitt av hansara hjartamálum.

Karl er nú farin, bert 56 ára gamal. Størsti saknurin er hjá konuni, Karini og børnunum, men við teimum eru vit mong, sum kenna stóran sakn. Vit á blaðnum fara at minnst Karl sum ein góðan vin, hollan í ráðum og sum altíð var hjálpsamur tá heitt varð á hann.

tórfinn.

Bussurin seinkaður, ella kemur als ikki

Kavaruddingin er ikki nóg góð. Bussarnir eru ov illa skøddir. Nakrir av bussførarunum hava skyldina. Hesar eru nakrar av frágreiðingunum, vit hava fingið um orsökina, at bussleiðin til tíðir er óálítandi.

Tá veðurgudarnir eru í besta hýri virkar bussleiðin í Havn sum oftast væl. Bussarnir fara og koma til tíðina, men kemur eitt fól av himni er galið beinanvegin. Sagt við øðrum orðum: Tá mest er brúk fyri bussinum er hann nógv seinkaður ella kemur als ikki.

Soleiðis hevur eisini verið hesar seinastu dagar — nú kavi hevur verið. Vegirnir verða so dánt ruddaðir fyri kava, men á gongubreytunum hevur verið lívsvandamikið hjá fólki at gingi. Og tað er júst í tilfikum føri, at fólk leita til buss steðgiplássini. Men har kunnu tey koma at bíða leingi, og viðhvørt eisini til fánýtis.

Ei undur í, at fólk hava ilskast, og nøkur hava eisini vent sær til blaðið í eini roynd at fáa eina frágreiðing um hví bussleiðin er so óálítandi tá kavi er.

At ringja til bussleiðina sjálva er nyttuleyst. Tað

hava vit sjálvi roynt fleiri ferðir, men har svarar ikki, men á býráðnum fingi vit fatur á Vøgg Guttessen, býarverkfrøðingi.

Vøgg Guttessen sigur, at kavaruddingin átti at verið í lagi. Byrjað verður klokkan fyra á morgni og skal ruddingin vera liðug í seinasta lagi klokkan hálvgun sjei, tá bussleiðin byrjar at koyra. Serliga eru tað vegirnir, har bussleiðin koyrir, sum verða ruddaðir, sigur býarverkfrøðingurin.

Vit spurdu eisini ein av busseigarunum hví bussleiðin er óálítandi, tá mest er brúk fyri henni. Hann sigur, at hetta kemur serliga fyri, tá fyrsti kavin legst, men at tað eisini kann koma fyri, at ikki nóg væl er kavarudda í ávísum støðum. Somuleiðis sigur hesin busseigarin, at hann veit um okkurt dømi, har bussførarin av sínum eintingum broytti fardleiðina hóast tað var væl koyrandi

har hann, eftir ætlanini, skuldi koyra.

KOYRIR IKKI Á JÓLUM

Men á jólum verður ikki neyðugt at bíða eftir bussinum. Tí tá kemur hann als ikki. Bussleiðin koyrir ikki jólaaftan, fyrsta og annan dag. Heldur ikki nýggjárstaftan og nýggjársdag.

Annars hava vit frætt, at býráðið nú fer at søkja eftir fólki, sum skal hava eygað eftir, um bussleiðin virkar sum hon skal. Tá er eisini ætlanin av og á, at fara í bussarnar og kanna eftir, um fólk hava keypt ferðaseðil.

tór.

At koma niðan gjøgnum brekkuna við landssjúkrahúsið í kava, er sum at spæla í happadráttinum. Sleppur bussurin ikki niðan, fer hann heim eftir J. C. Svabosgøtu og tá nyttar litið at standa á Frælsinum og bíða eftir bussinum.

